

De strijd met de feitenkennis

Saskia Weijzen pleit voor focus op het toepassen van kennis in plaats van het louter memoriseren.

LEUVEN Donderdag 19 november vond de 'Dag van de docent' plaats, een initiatief van de Associatie K.U.Leuven. Het thema 'Waarderen van leren' stond er centraal. Opmerkelijk was hierbij de bijdrage van Saskia Weijzen, trainer-adviseur Interstudie bij NDO, een adviesbureau voor onderwijsmanagement en ontwikkeling. Zij vestigde de aandacht op het belang van 'duurzaam leren' en 'duurzame beoordeling'.

Het is eventjes afgelopen met het liederlijke studentenleven. De maand december staat voor scholieren en studenten immers in het teken van de (naderende) examenperiode. De nodige dosis angstzweet, klamme handen en slapeloze nachten, ... het hoort er allemaal bij. Niet als aan het Saskia Weijzen ligt. Zij stelde op de 'Dag van de docent' een geheel andere manier van evalueren voor.

Als trainer-adviseur bij de NDO focust Weijzen, zelf ook lerares, zich hoofdzakelijk op het ontwerpen van leeromgevingen in het beroepsonderwijs. Ze probeert de lessen zo natuurlijk en interessant mogelijk in te vullen. Studeren beschouwt ze als iets wat je vooral graag moet doen. *"Leren doe je een leven lang, niet alleen in functie van school of werk. Het is een vorm van zelfontwikkeling. Nu ja, dat zou het moeten zijn,"* aldus Weijzen.

Ze probeert haar leerlingen bij te brengen dat leerstof moet 'beklijven'. Kennis mag na het examen dan ook niet meteen vergeten worden. De studenten moeten de leerstof achteraf op een nuttige manier kunnen inzetten. Weijzen verwerpt de autoriteit van de feitenkennis, waarop in vele middelbare scholen en universiteiten zo wordt gehamerd. De praktische toepassing van kennis vindt ze veel belangrijker dan memoriseren.

Wie heeft later in het beroepsleven die encyclopedische kennis nodig? Is het niet belangrijker dat studenten het internet en andere digitale systemen correct leren hanteren? *"Met het oog op een latere beroepscontext heeft het van buiten leren geen functie meer. Encyclopedische kennis is heden ten dage zo gemakkelijk te vinden. Enkele minuutjes rondsurfen op het wereldwijde web volstaat! Vandaag is het misschien belangrijker digitale systemen zoals het internet op een correcte manier te leren hanteren."*

Het stimuleren van zo'n leerproces houdt volgens Weijzen een aangepaste manier van evalueren in. Daarom pleit ze voor een 'duurzame beoordeling'. In plaats van een examen af te leggen, houdt de leerling een portfolio bij. Zo kan de leraar of lerares bij de uiteindelijke evaluatie meer rekening houden met de ontwikkeling van de student. Weijzen licht toe, *"Een examen is zoiets onnatuurlijk, toch? 'Nou, toon jij nu maar eens even wat je allemaal waard bent. Hup hup!' Het is zo geforceerd, en zo stresserend ook voor de student. Als lerares moet je de ontwikkeling van je pupillen in kaart brengen. Dat kan bijvoorbeeld perfect met een portfolio"*.

Naast het promoten van de portfolio's wil Weijzen ook een 'proef van bekwaamheid' invoeren. Tijdens zo'n proef krijgt de student de kans zijn capaciteiten te tonen. Daarna volgt een gesprek waarin leerling en leraar samen het geleverde werk evalueren. *"Ik vind feedback veel belangrijker dan een cijfertje op een rapport. Wat ben je nou met een cijfer als je niet weet hoe je eraan komt?"*

Deze revolutionair aandoende maatregelen klinken veelbelovend, maar de concrete uitwerking van Weijzens project staat nog in kinderschoenen. In Nederland loopt momenteel een proefstuk naar de haalbaarheid van het project. Hoe luiden de resultaten van dat onderzoek? *"Docenten zijn in staat om portfolio's te beoordelen en proeven van bekwaamheid op te stellen, maar er is in het algemeen nog te weinig aandacht voor deze manier van beoordelen. Dat heeft tijd nodig. Rome is ook niet op één dag gebouwd, toch?"*

Het is nog zeer de vraag of dergelijke individuele begeleiding überhaupt wel mogelijk is in schoolomgevingen zoals hogescholen en universiteiten waar het studentenaantal alsmaar toeneemt.

Leonard Muylle, Egon Verleye, Ellen Bode, Liesbeth Verbruggen

[Nuttige links](#)

G.P.J. Sinke: Aan de slag met Assessment - Toetsen en Beoordelen in een competentiegerichte leeromgeving (2006) ISBN-13 978-90-77333-06-8.

J.J. Cluitmans: Toetsing en zelfstandig leren - Gevarieerd toetsen binnen probleemgestuurd onderwijs en projectonderwijs in het HBO en het MBO (2000) ISBN 90-804883-4-8

F. Dochy, G. Nickmans: Competentiegericht opleiden en toetsen - Theorie en praktijk van flexibel leren (2005) ISBN 90-5931-3909

Link naar het proefschrift van Liesbeth Baartman. Ze beschrijft de wijze waarop ze 12 kwaliteitscriteria voor een competentie-assessment programma valideert, een programma dat duurzaam leren ondersteunt: <http://igitur-archive.library.uu.nl/dissertations/2008-0423-200627/baartman.pdf>

Het recht van de student Niet voorkauwen, wel een transparante evaluatie

Op de 'Dag van de Docent' in Leuven op 19 november 2009 ijverden Toon Boon van K.U.Leuven en Marleen Wastiau van H.U.Brussel voor meer transparantie bij de evaluatie van studenten. Dat is een vrij nieuw aandachtspunt in het hoger onderwijs. Zo willen ze het aantal conflicten en beroepsprocedures tussen docent en student verminderen, die meestal het resultaat zijn van een weinig transparante evaluatie.

Marleen Wastiau is advocate en doceert verzekeringsrecht en burgerlijk recht. Bij de transparantie in de evaluatie maakt ze een belangrijk onderscheid. Een student kan volgens haar geen garantiebewijs verwachten om te slagen. Een docent heeft echter wel de verplichting om de student maximale mogelijkheden aan middelen beschikbaar te stellen om te slagen. Niet alleen goed lesgeven is dan belangrijk, maar ook een duidelijke evaluatie. Mevr. Wastiau stelt vast dat slechte communicatie leidt tot ontevredenheid, misverstanden en conflicten. Soms mondt dit uit in procedures, waarbij studenten hun resultaat aanvechten. De oorzaak is meestal dat studenten en docenten niet op de hoogte zijn van de praktische kant van de evaluatie. Een groot deel van de klachten wijst op een gebrek aan transparantie, aldus Mevr. Wastiau.

Extra inspanningen kunnen daarom leiden tot minder beroepsprocedures. Die procedures zouden in het belang van de student moeten zijn, maar werken in de praktijk vaak omgekeerd. De relatie docent-student wordt zo meer en meer juridisch gedefinieerd. Student en docent hebben tegenstrijdige belangen in dat proces, terwijl hun doelstellingen eigenlijk dezelfde zouden moeten zijn. De student hoopt op een 'herverbetering' bij zo'n procedure, maar als de docent het resultaat kan motiveren, stopt het proces. De beroepsprocedure dient dus vooral om te zien of er niets fout is gelopen of incorrect is gebeurd en het is dikwijls een teleurstellende ervaring voor de student.

Modelvragen?

Toon Boon is stafmedewerker academische wetgeving en reglementen aan de K.U.Leuven. Transparante evaluatie is volgens hem in de eerste plaats duidelijke informatie geven aan het begin van het academiejaar, zodat de student meteen weet waar hij aan toe is. In de ECTS-fiches moeten de regels al kenbaar zijn: examentijdstippen, examenvormen, wegingen tussen de componenten, wie er evalueert en de al dan niet verplichte aanwezigheid in de colleges. Ook doorheen het jaar moet er transparant gecommuniceerd worden. Zo mag de docent op het einde van het jaar geen slecht cijfer geven als hij tijdens het jaar daarover geen signalen gegeven heeft. Dhr. Boon en Mevr. Wastiau pleiten daarom voor eentussentijdse evaluatie tijdens het academiejaar. t betreft het examen moeten de studenten alleszins op de hoogte zijn van de hoofdelementen van het examenproces, zodat ze hun studeerstrategie hierop kunnen afstemmen. "Als een student weet dat een deel van het examen mondeling is, maar daar niet zo sterk in is, kan die student zich tijdens het studeren harder toespitsen op de andere delen om zo toch goede punten te halen", licht dhr. Boon toe. Een docent zou bovendien een modelvraag en -antwoord aan de studenten moeten aanbieden om aan te geven wat er juist wordt verwacht. Bij de nabespreking hebben de studenten recht op een kopie van het examen, waardoor natuurlijk soms resultaten ook onderling vergeleken worden. Hierbij staat de motivatie van beoordeling centraal. "Als een student na het examen bij de docent komt en vraagt wat er verkeerd was, kan de docent het antwoord vergelijken met het modelantwoord en zo bepalen op welke punten de student precies tekortschoot", zegt dhr. Boon. Twijfel is steeds in het voordeel van de student, want een cijfer is in principe doordacht.

Niet verschieten

Wordt het dan allemaal niet te gemakkelijk? Dhr. Boon vindt alvast van niet: "Er worden geen stukjes cursus meer gevraagd. Puur aframmelen zit er niet meer bij. Men vraagt gerichte toepassingen waarbij naar inzicht in de inhoud van de leerstof wordt gepolst. Dit soort vragen kunnen heel erg variëren en een voorbeeld geven in de les zou daarom het examen zeker niet te gemakkelijk maken", aldus Boon.

Voor Mevr. Wastiau gaat een modeexamen toch een stapje te ver. Zij maakt duidelijk een onderscheid tussen transparantie en alles voor de studenten voorkauwen. “Studenten willen het liefst van al gewoon de examenvragen krijgen”, lacht Wastiau. Zelf geeft ze tijdens haar lessen opmerkingen over wat er op het examen kan verschijnen. Zo leren de studenten de aard van het examen kennen. “De studenten mogen niet verschieten op het examen.”

Transparant evalueren is in alle opzichten goed. Studenten weten beter waar ze aan toe zijn en kunnen dus gerichter studeren. Leuke of minder leuke verrassingen zitten er niet meer in. Voor de docent kan een transparante evaluatie meer werk betekenen op korte termijn, maar op lange termijn kunnen veel tijdrovende beroepsprocedures vermeden worden.

Eva Wagemans, Laura Meyvis, Frie Vandemeulebroucke, Lina Helsen

Synthetron: brainstormen op een revolutionaire manier

Donderdag 19 november vond de dag van de docent plaats in Leuven. Dit jaar stond het thema “Waarderen van leren” centraal. Eén van de opmerkelijkste technologische hoogstandjes die op deze dag gebruikt werden, was Synthetron.

Na het succes van de populaire online community zappybaby.be kwam oprichter Paul Verhaeghe in 1999 op de proppen met een heel nieuwe manier van online discussiëren en communiceren. Samen met Baldo Faieta, een wiskundige verbonden aan de Carnegie Mellon University, en Joanne Celens, een voormalig manager bij Shell, richtte hij het internetplatform Synthetron op. Via dit platform kunnen grote groepen mensen op hetzelfde moment met elkaar in discussie gaan.

“In real life is het niet echt mogelijk om met meer dan 8, ten hoogste 10 mensen tegelijkertijd een productieve vergadering te houden”, zegt Joanne Celens, CEO van Synthetron. “Hiervoor bieden wij een oplossing. Met Synthetron kan je op een heel eenvoudige manier 10 tot 1000 mensen uitnodigen voor een één uur durende online discussie. Zo kunnen er op korte tijd heel veel verschillende meningen en ideeën aan bod komen.”

Tijdens de dag van de docent was er een moderator aanwezig die de één uur durende sessie verdeelde in kleinere sessies van 10 minuten. De deelnemers konden dan naar hartenlust hun mening geven over het onderwerp 'samen evalueren versus alleen evalueren'. “Het grote voordeel hier is dat de discussies anoniem gebeuren en in alle vertrouwelijkheid”, zegt Celens. “Dit geeft de deelnemers een veilig gevoel. Zo kunnen ze in alle vrijheid voor hun eigen mening uitkomen, iets wat niet altijd gebeurt tijdens debatten in grote groepen. Een ander voordeel is dat we het probleem van groepsdenken omzeilen, dat een kritische houding ten opzichte van ideeën vaak in de weg staat.”

Wanneer de discussies te ver afwijken van het oorspronkelijke topic, kan de moderator altijd ingrijpen. “Het systeem werkt dus zeer proactief”, zegt Celens. “Door de brainstorms te modereren, kunnen we heel gerichte input krijgen.” Alle deelnemers gaven niet alleen hun eigen mening, ze beoordeelden ook nog eens de ideeën van hun collega's. Dit deden ze via een eenvoudig kliksysteem waarmee ze punten konden geven aan de andere opvattingen. “Het systeem verdeelt alle deelnemers zoals in 'een krat appels”, legt Celens uit. “Elke individuele appel zit in een lokale subgroep van aangrenzende appels. Elke subgroep is uniek, zodat we ook hier weer het groepsdenken vermijden. Een idee dat een hoge score krijgt van de omliggende appels wordt een zogeheten 'first level synthetron'. Dit idee wordt dan voorgelegd aan andere subgroepen om te zien of het daar ook zo goed scoort.”

Zoals reeds vermeld, werkt Synthetron zeer efficiënt. Tijdens een discussie van één uur kan een groep van 30 mensen gemakkelijk 300 tot 400 ideeën uitwisselen, waarvan er zo'n 30 tot 50 een zeer hoge score kunnen krijgen. “Dit zijn dan de meest relevante ideeën”, zegt Celens. “Op het einde van de discussie krijgt de organisator een lijst met de synthese van de discussie: de gestructureerde synthetronlijst. Op deze lijst staan dan de inzichten en meningen die op het meeste bijval konden rekenen. Dit is zeer waardevolle informatie die op geen enkele andere manier verkregen zou kunnen worden.”

Naast een zeer efficiënt systeem is Synthetron ook zeer veilig. “Op het einde van de discussie zijn de conclusies enkel beschikbaar voor de opdrachtgever, die dan bepaalt wat en hoe hij terug communiceert”, aldus Celens.

Eén van de grootste voordelen van het systeem is volgens de deelnemers dat ze echt het gevoel krijgen dat er naar hen geluisterd wordt. Ze voelen zich meer betrokken bij het onderwerp van discussie en ze moeten hun beurt niet afwachten om het woord te nemen. Elke deelnemer kan commentaar geven wanneer hij of zij dat wil.

“De meerwaarde van Synthetron tijdens de discussie omtrent samen evalueren versus alleen evalueren, was dat precies alle docenten vanuit hun ervaring, verwachtingen, voorbehoud, vrees en hoop open en tegelijkertijd

konden participeren”, zegt Celens. “Samen konden ze makkelijk identificeren wat hun gezamenlijk inzicht was.”

Het krachtige van de opzet was net dat meteen na de discussie deze uitkomsten werden gekaderd ten opzichte van praktijkervaring en het weinige dat er in academische research beschikbaar was.

Tobias Boets, Dorien Collard, Ben Van Santbergen, Tom Laurent

Een levenlang leren in een digitale map

Het e-portfolio moet studenten in staat stellen het eigen leerproces te beheren.

Het leerproces van een student eindigt niet nadat hij zijn diploma heeft behaald. Terwijl steeds weer een nieuwe generatie studenten in de schoolbanken van de nieuwste feiten wordt voorzien, moeten de afgestudeerden zelf het heft in handen nemen. Jean Claude Callens, coördinator van het 'impulscentrum voor onderwijsvernieuwing' voor de KATHO, is ervan overtuigd dat het gebruik van een e-portfolio binnen het hoger onderwijs een belangrijke rol kan spelen bij voorbereiding op deze fase.

Een e-portfolio, ook wel digitale portfolio genoemd, bevat een samenvatting en bewijsmateriaal van ervaringen, of een weergave van een persoonlijk groeiproces. Hierbij is het volgens Callens belangrijk dat studenten "terugblikken." Wat heb ik gedaan? Wat kan ik bijsturen? Hoe kan ik dat portfolio verder aanvullen? Waar leg ik de klemtonen?" In eerste instantie om er al "voeling mee te krijgen." Studenten moeten overtuigd worden van de voordelen van het beheren van hun eigen leertraject. "Want", zo stelt Callens, "dit proces zal sowieso terugkeren in de verdere carrière van een student."

Student-ownership

Binnen het onderwijs lijkt het bijhouden van een e-portfolio voor sommige studenten niet meteen evident, omdat ze er niet op beoordeeld zullen worden. Callens vindt dit een probleem. "De student moet zelf gemotiveerd zijn." Student-ownership, de student als beheerder van het eigen leertraject, dient te voorkomen dat studenten "enkel iets doen wanneer er iets tegenover staat, bijvoorbeeld punten."

Het e-portfolio zou ook onderdeel van een eindwerk of afstudeeronderzoek kunnen zijn. "Ik denk dat iemand daar snel de meerwaarde van kan inzien, omdat hij zo het proces dat hij doorloopt, mooi in kaart kan brengen. Een soort registratie, dat kan interessant zijn voor iemand." Daarnaast kan de vrijheid die studenten krijgen bij het vervaardigen van een e-portfolio studenten ook motiveren. "Als iemand zelf een onderwerp kan kiezen, dan zal hij gemotiveerd zijn om zaken daarover te verzamelen, in kaart te brengen, en dit proces uit te tekenen."

Op de arbeidsmarkt

Ook na het behalen van een diploma kan een e-portfolio goed gebruikt worden. Bij het solliciteren naar een baan biedt een e-portfolio "de rekruteerder de kans om de persoon in kwestie beter te leren kennen. Wie is dat? Is die creatief? Neemt hij of zij initiatief? Hoe en waar? Je kunt dat dan mooi illustreren en daarover reflecteren. Het kan een mooi visitekaartje vormen om een aantal aspecten van jezelf te laten zien, zonder daarvoor te persoonlijk te worden." Het is een goed middel om je als pas afgestudeerde, maar ook lang daarna, te onderscheiden van de duizenden andere werkzoekenden op de arbeidsmarkt. Een curriculum vitae vertelt veel, maar door middel van een portfolio kun je wat je kunt ook bewijzen.

"Sommige bedrijven gebruiken een e-portfolio om het eigen functioneren in kaart te brengen. Aan de hand van het e-portfolio wordt dan het functioneren van een werknemer geëvalueerd," vertelt Callens. "Doordat werknemers hun eigen dossier in handen hebben kunnen ze constant terugblikken en zichzelf evalueren, en op basis daarvan bepalen hoe ze zich verder kunnen blijven ontwikkelen."

Mensen

Afgestudeerden zijn vaak nog niet verplicht een e-portfolio aan te maken en slepen soms toch nog liever al hun papieren mee naar school of op sollicitatie. Callens geeft toe dat "het "digitale" een drempel kan zijn. "Maar dat is afhankelijk van de skills, de vaardigheden die iemand heeft." "Eigenlijk zie ik vooral kansen bij het elektronische, in de zin dat er meer interactie kan plaatsvinden. Je kunt op die manier via een digitale versie heel gemakkelijk commentaren genereren, feedback geven aan elkaar, en suggesties maken."

"Een digitaal portfolio is ook handiger om te overleggen met een docent. De docent kan dan meteen heel snel de zaken bekijken en samen gaan zitten, online dan, om suggesties te doen. Bij een papieren versie is dat niet evident."

Callens merkt wel dat digitale overdraagbaarheid soms nog problemen oplevert. De student moet in staat worden gesteld om het e-portfolio online beschikbaar te maken voor 'iedereen.' Onderwijsinstellingen creëren hier vaak een digitale ruimte voor en deze zijn niet altijd even toegankelijk voor bedrijven of andere onderwijsinstellingen. Callens is ervan overtuigd dat dit "zeker in de nabije toekomst" geen probleem meer zal zijn. "We zitten immers op een digitale snelweg."

Ward Callens, Kim Krijger, Hannes De Meyer, en Amy Simpe

K.U.Leuven promoot aangepaste studie- en examenfaciliteiten

Op donderdag 19 november vond in Leuven voor de vierde maal de 'Dag van de docent' plaats. Op deze jaarlijkse studiedag kunnen docenten van de Associatie K.U. Leuven meer te weten komen over innovaties binnen het onderwijs en onderling ervaringen uitwisselen. Dit jaar stond het programma volledig in het teken van 'Waarderen van Leren'.

In haar openingstoespraak stelde An Descheemaeker, directrice van de Associatie K.U. Leuven, de acht prioritaire actieterreinen voor die de Associatie in 2010 wil verwezenlijken. Een van die prioriteiten is dat topsporters en mensen met een functiebeperking flexibeler moeten kunnen omgaan met het examenreglement. Zo wil de universiteit de diversiteit van haar studenten verhogen. Onder de noemer 'Het examenreglement en flexibiliteit' gaven Tanja Ceux en Koen Neyens van de K.U. Leuven alvast een workshop hierover.

Als coördinator bij de cel 'Studeren met een functiebeperking', is Koen Neyens een vurig pleitbezorger van betere en aangepaste examenfaciliteiten voor mensen met een studiebeperking. 'In het kader van een gelijke behandeling hebben studenten met een functiebeperking recht op deze aangepaste faciliteiten. Dit is bij wet bepaald en sinds het gelijke kansendecreet van 2008 ook doorgetrokken naar het onderwijs. Een studiebeperking kan zowel tijdelijk als langdurig zijn. Waar men vroeger enkel rekening hield met "klassieke" gebreken zoals fysieke, visuele, auditieve en motorische handicaps, is de definitie sinds kort veel meer opengetrokken. Hierdoor kunnen nu ook studenten met psychische handicaps en leer- of ontwikkelingsstoornissen als dyslexie en ADHD aanspraak maken op een speciaal statuut.'

Tanja Ceux, die als doctoraat- en praktijkassistente verbonden is aan de Faculteit Bewegings- en Revalidatiewetenschappen van de K.U. Leuven, beklemtoont eveneens het belang van een zekere soepelheid in het examenreglement. Zij staat dan ook volledig achter het systeem van de topsportstatuten. 'Dergelijke procedures werken natuurlijk pas goed als er voldoende gegevens worden verzameld. Daarom voeren wij altijd persoonlijke gesprekken met de topsport-studenten en hun verenigingen. Het topsportsysteem werd in de loop van het academiejaar '93-'94 ingevoerd en sindsdien hebben we heel wat ervaring opgedaan. Voor de toekenning van de topsportstatuten wordt gekeken naar een aantal criteria. Zo is er een verdere onderverdeling in een A- en een B-statuut naargelang het sportieve niveau. Tot het A-statuut behoort uiteraard de echte top van België. Deze studenten zijn binnen de nationale ploeg actief of presteren internationaal onder de Belgische vlag. Een B-statuut is van een iets lager sportief niveau. In het voetbal zijn dit studenten die deel uitmaken van de basiskern van een team uit eerste of tweede afdeling. Wat de individuele sporten betreft, dienen de studenten tot de betere subtop van België te behoren.'

Dat men dankzij aangepaste faciliteiten meer studenten kan stimuleren om verder te studeren is natuurlijk een mooie gedachte. Maar op de vraag of hier niet het gevaar schuilt dat deze studenten een soort voorkeursbehandeling krijgen, zijn Neyens en Ceux het roerend eens. 'Nee. De aanpassingen mogen nooit in conflict treden met de beoogde eindtermen. Die blijven hoe dan ook primeren. Wij willen hen gewoon een gelijke startpositie geven', aldus Neyens. 'Deze studenten starten sowieso al ongelijk omwille van hun beperking. Het is dan ook onze *plicht* om hen een gelijke kans te geven, zoals in het gelijkekansendecreet vermeld staat. Op basis van de beperking in kwestie kunnen de faculteiten vervolgens bepalen welke specifieke tegemoetkomingen deze studenten krijgen. Zo krijgen studenten met dyslexie een derde meer tijd om hun examens te maken en worden spelfouten in de meeste gevallen niet aangerekend. Op de faculteit Psychologie krijgen studenten open vragen in plaats van multiple choice. De kleine betekenisverschillen tussen gelijksoortige zinnen zijn voor dyslectici namelijk zeer moeilijk te zien. Ook nieuwe voorleessoftware kan een grote hulp betekenen voor deze studenten.'

Ook Tanja Ceux spreekt eerder van een noodzaak dan van een bevoordeling. 'Voor veel topsporters, zoals atleten, vallen de belangrijke selectiewedstrijden in januari. Dat is middenin de examenperiode. Omdat hun studies en sportloopbaan vaak volgens een parallel circuit verlopen, is het voor deze studenten zo goed als onmogelijk om beide zaken te combineren. We proberen dus niet zulke studenten te bevoordelen, maar om hen de kans te geven sport en studie te combineren, moeten we wel wat soepel zijn. Zo hebben studenten met een (zogenaamd) B-statuut recht op een soepele afwezigheidsregeling. Topsporters die onder het A-statuut mogen hun examens gecontroleerd spreiden en een geïndividualiseerd traject samenstellen.

Hoewel de K. U. Leuven de voorbije 40 jaar al heel wat vooruitgang heeft geboekt, is er zeker volgens Koen Neyens nog werk aan de winkel. 'Er is nood aan nog meer sensibilisering en begrip bij de verschillende instanties. Ondermeer via het verspreiden van extra informatie, hopen we daarin tegemoet te komen. Daarnaast vormen ook de nieuwe technologieën een grote uitdaging, waarvoor bijkomend onderzoek en ontwikkeling absoluut vereist zijn.'

Chani Fajka | Anissa Guerti | Ebba Knudde | Thomas Pooters | Maarten Van Bever | Thomas Vanbrabant